

از آن انتظار مقدس به جای دیگری خود را مشغول نکنیم

شماره پرسش: ۱۳۱۴۳

تاریخ ارسال پرسش: ۱۳۹۴/۶/۶ ۲۱:۲۴:۱۴

متن پرسش

سلام استاد: چرا ما احساس نمی کنیم که امامی داریم در غیبت منتظر مقدماتی است که به دست ما باید تشکیل بشه؟ چرا شب راحت می خوابیم؟ چرا دنبالش نمی رویم؟ سراغش رو از کسی نمی گیریم؟ چرا عادت به نبودنش کردیم و زبانن ابراز احساسات می کنیم؟ کاری به بقیه ندارم حداقل چرا من این طوری ام؟ آیا بخاطر نداشتن صفای باطن یا بخاطر معصیتهایی که کردم راه قلب و روحم مسدود شده و بی غیرت شدم؟ چکار کنم که در خودم حس کنم گمشده ای دارم و مثل فرزندی که ازت گم بشه چطور بیقراره آنگونه بی قرار باشم و به هر جایی که برم سراغ از او بگیرم؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: این بلایی است که همه‌ی ما گرفتار آنیم و به اندازه‌ای که از یک طرف متوجه‌ی ضعف‌های زندگی بی‌امام و از طرف دیگر متوجه برکت ظهور مقدس آن حضرت باشیم؛ مسئله حل می‌شود. در هر صورت باید در تذکر به همدیگر از آن انتظار مقدس به جای دیگری خود را مشغول نکنیم وگرنه همین فعالیت‌های فرهنگی ما حجابی خواهد شد بدون هیچ نتیجه‌ای. موفق باشید